

Lauri lensi Italiaan

Lauri Mattilalla on ollut lentolupakirja 15 vuotta ja oma 4-paikkainen Grumman AA5 Traveller -lentokone 10 vuotta. Lentotunteja on kertynyt yli 400. Viime toukokuussa Lauri lensi kahden kaverinsa kanssa Grumman-koneiden tapamiseen Italian Valderaan.

“Meillä ei ollut kiirettä, lensimme reilut pari tuntia kerrallaan, ihailimme maisemia ja tutustuimme mielenkiintoisiin kohteisiin”, Wisaforestin sellutehtaan talteenottolinjalla ylimestarina työskentelevä Lauri Mattila kertoo.

“Paikasta toiseen lensimme karttojen, suunnistus- ja satelliittinavigointilaitteiden avulla. Aina ennen uuden osuuden alkamista teimme plaanin eli suunnitelman, johon merkitsimme varustuksen, korkeuden, henkilömäärän, lähtö- ja menopaikan, polttoaineen riittävyyden ja toimitimme sen lennonjohdolle. Joissain maissa, kuten Saksassa, vaaditaan tarkat plaanit ja joissain, esimerkiksi Ranskassa, taas ei. Joissain paikossa sijainnit pitää merkitä koordinaateilla, joissain paikoissa riittää pelkkä paikkakunta. Tässä asiassa EU:n yhteinen käytäntö on täysin sekava.”

Lauri ohjasi Grumman-koneensa ilmojen teille maanantaina 9.5. Kruunupyystä välttävissä säässä. Kauhavan tienoilla pilvet olivat jo liian alhaalla ja Vaasassa sää oli erityis-VFR eli tosi huono. Lento kuitenkin jatkui, sillä Porissa oli luvassa hyvää ilmaa ja pilvet 4 000 jalan korkeudessa (1000 jalkaa on 300 m). Maarianhaminan sää oli cavok eli tosi hieno.

Ensimmäisen yön Lauri vietti lentokavereidensa eli Stefan Storrانin (lennon-

opettaja Kruunupyystä) ja Kalle Salmen (Laurin soodakattilakollega Aker Kvaernerilta Tampereelta) kanssa Maarianhaminassa. Seuraavan päivän kohde oli Norrköping.

III päivänä meren yli Saksaan

“Kolmantena päivänä edessä oli meren ylitys. 1-moottoriselle koneelle hyvät säät ovat toivottavia. Pääsimme lähtämään vasta iltapäivällä, kun ukkospilvet olivat siirtyneet ja sää Saksassa parani.”

“Merellä lentokeli oli hyvä, mutta Saksaa lähestyessämme jouduimme pilvirintamien takia pudottamaan 3000 jalasta 2000:een. Rannikolla näimme todella hienot hiekkarannat, niitä riitti silmin kanta-

mattomiin - ainakin 50 km. Ennen laskeutumista Parcimiin, ohitimme jonkin kieltoalueen, josta näkyi valtava ympyrän muotoinen rakennus - luultavasti fissiokoekiidytin.”

Laurin koneessa on 144 litran tankki. Tankillisella lentää enintään 900 km eli noin 4,5 tuntia.

“Tankkasimme jokaisella pysähdyksellä ja totesimme, että hinnat vaihtelivat melkoisesti. Matkan kallein polttoainetankkaus oli 3. yöpymispaikassamme eli Kasselissa: 1,82 euroa litra!”

Koko Ranska oli aluksi cavokkia

“Ilma oli Ranskassa tosi hieno, mutta Nancyyn saapuessamme tuuli navakasti: puus-

kissa 24 solmua etuoikealla ja laskussa pomppuja. Nancyyn kuppilassa oli ranskalainen tunnelma: Pöydissä tupakoitiin ja tuoksu oli sen mukainen. Patongit olivat mahtavia ja kahvi hyvää.

“Lyoniin tullessamme saimme vastaamme ukkosta ja sadetta. Näkyvyys oli kolme kilometriä ja lennonjohto kehotti meitä tulemaan laskuun novemberin (merkki lähestymiskartassa) kautta. Lyonista nousi valtavat savut ja näimme ison kerrostalon olevan tulossa. Kenttä oli kaupungin laidassa, samoin hotelli. Ranskalainen gourmet-ruoka paikallisessa ruokapaikassa oli meille pettymys.”

Tuonne emme enää mene

Seuraavaksi laskeutumispaikaksi 13.5. Lauri oli kumppaneineen suunnitellut vuorten välissä olevaa, pientä kenttää.

“Kentän pituus olisi kyllä riittänyt, mutta laskuun mennessämme varoittivat kovasta tuulesta. Stefan halusi kokeeena pilotina koettaa laskua kentälle. Paljon ennen kenttää hän sääti kaasun nollille. Kone liukui alaspäin, mutta vauhti vain kiihtyi. Kentällä näimme porukkaa ja lisää tuli ulos halleista katsomaan, miten laskeutuminen onnistuisi. Parin pompun jälkeen päätimme vetää ylös. Vastassa oli vuori ja vähän tilaa. Kaasu pohjassa puiden latvoja hipoen kiersimme vuoren.”

“Tuonne emme enää mene”, huusimme yhteen ääneen ja suuntasimme Cannesin kentälle.

Cannesissa festivaalitunnelmissa

Cannesissa oli filmifestivaalit ja tavallislilta pulliaisilta pääsy kentälle oli kielletty.

“Meillä ei ollut kydyssä yhtään julkista eikä missiä, mutta laskeutua piti. Sinne vaan parkkeerattiin hienojen liikesuihkujen väliin kuin oltais vakituisia kävijöitä. Hallis-

ta kävelimme kartat kainalossa tärkeän näköisinä, jos vaikka oltais bongattu joku julkkis.”

Lento jatkui...

“Italian puolella nätti tyttö (äänestä päätellen) toivotti meidät tervetulleiksi Italiaan ja lento oli tosi kivaa. Lensimme pitkin Rivieran rantaa, ylitimme Monacon ja suuntasimme kohti Pisaa ja sieltä edelleen Valderaan.

Yhteensä 30 Grummania koolla

Valderaan saapui noin 30 Grumman-konetta. Grumman-jengi oli vastaanottamassa ja tapaaminen alkoi. Viinitkin tarjoiltiin omalla Grummanin etiketillä!

Lauantai-aamuna ohjelmassa oli bussimatka ja tutustuminen San Gimignano vanhaan, hämmästyttävään kaupunkiin. Kaupungin muurien sisällä oli aikoinaan asunut 20 000 ihmistä - nykyään noin 1000!

“Kaupunki oli täynnä eri suuruisia torneja, joilla suvut olivat ennen vanhaan esitelleet vaurauttaan.”

Launtai-iltana oli tapaamisen pääpippalot. Pisimmän matkan palkinto ojennettiin Laurin porukalle.

Ferrarien saundi oli mahtava

Yhtä aikaa Grumman-tapaamisen kanssa kokoontuivat myös Ferrarin omistajat Valderaan. Yleisö pääsi sunnuntaina tutustumaan niin Grummaneihin kuin Ferrareihin.

“Mekin olisimme päässeet kyytiin! 12-sylinteriset moottorit ärjyivät melkoisesti selän takana, kun juttelin joidenkin kusken kanssa.”

“Sunnuntaina oli myös taitolentonäytös, jollaista en ollut aikaisemmin nähnyt: 2-paikkainen Fournier päällä ja 1-paikkainen metrin alapuolella tekivät hitaita liikkeitä. Ilta ja Grumman-tapaaminen päättyivät 10 minuutin ilotulitukseen!”

AYA American Yankee Associationin Euroopan puheenjohtaja Nigel Thomas luovutti Laurille pisimmän matkan kiertopalkinnon, Norman Whisler Trophy -taulun.

Ferrarit kokoontuivat yhtäaikaan Grummaneiden kanssa. “Mukava auto!”

Kotimatalla käteltiin Ranskan presidenttiä

“Paluumatkan lensimme samaa reittiä kuin tulomatkan. Nancyyn kentällä jouduimme kuitenkin odottamaan, sillä Jacques Chirac oli tulossa kentälle.”

“Meillä oli melkoinen tuuri, sillä presidentin autojono ajoi meitä kohti. Filmasin hänen tuloaan ja yhtäkkiä hän oli edessäni. Jatkoin filmaamista toisella kädellä ja toisella tervehdin presidenttiä: “Hauska tavata teidät, herra presidentti!”

“Perjantaina 20. toukokuuta laskeuduimme Kruunupyyn kentälle. Takana oli kiva ja vaativa reissu, 5 tuntia filmiä, satoja kuvia ja monia mukavia muistoja.”

Ensi vuonna Ranskaan?! □

Tästä ei maisema enää parane. Ranskan rannikko Cannesin länsipuolella on todella näkemisen ja kokemisen arvoinen!